

LBRIS

We know
books

*Măcar privim
același cer*

EVA WINTER

#bestseller

Chișinău • București

2022

Partea I

Prolog.....	6
Capitolul 1	9
Capitolul 2	13
Capitolul 3.....	17
Capitolul 4.....	20
Capitolul 5.....	25
Capitolul 6.....	31
Capitolul 7.....	38
Capitolul 8.....	42
Capitolul 9.....	48
Capitolul 10.....	54
Capitolul 11.....	60
Capitolul 12.....	65
Capitolul 13.....	71
Capitolul 14.....	75
Capitolul 15.....	79

Partea II

Capitolul 16.....	86
Capitolul 17.....	94
Capitolul 18.....	99
Capitolul 19.....	104
Capitolul 20.....	112
Capitolul 21.....	117
Capitolul 22.....	122
Capitolul 23.....	129
Capitolul 24.....	138
Capitolul 25.....	147
Capitolul 26.....	151
Capitolul 27.....	156
Capitolul 28.....	164

Partea III

Capitolul 29.....	176
Capitolul 30.....	187
Epilog	198
Mulțumiri.....	205

Privesc prin fereastra din fața biroului meu plaja Thalia Street Beach – pe care locuiesc de când mă știu – în timp ce mă joc cu panglica argintie a cupolei ce-mi protejează trandafirul alb primit de la fostul meu iubit, Ezra, la al doilea Valentine's Day petrecut împreună. Mi se pare că a trecut atât de mult timp de atunci, dar în realitate se scurseseră aproximativ doi ani.

Chiar dacă totul între noi s-a terminat de ceva timp, trandafirul ăsta nu s-a ofilit, rămânând singura dovadă pe care o mai am cum că tot ceea ce am trăit împreună n-a fost doar o simplă iluzie.

Nici nu știu de ce am dezvoltat acest obicei, de a mă juca aproape zilnic cu panglica asta și de a mă uita în același timp la peisajul din fața casei mele pentru că nu mă ajută cu absolut nimic, ci păstrează permanent vie amintirea a tot ceea ce am avut împreună cu el, fără să mă calmeze în vreun fel, ci să mă agite constant.

Știu că m-aș putea opri din a face asta, pentru că e evident că nu-mi face bine, însă încă nu mă simt pregătită. Totul a trecut mult prea repede. Am aflat într-un timp mult prea scurt lucruri care s-au întâmplat pe tot parcursul relației noastre și încă nu-mi vine să cred că n-am reușit să observ mai devreme tot ce se întâmplă. Probabil fără ajutorul prietenei mele cele mai bune, Amber, nici acum nu aș fi aflat adevărata față a lui Ezra.

Fără inteligența și dibăcia ei n-aș fi aflat că Ezra juca la două capete simultan.

Până în ultima clipă s-a zbătut să-mi explice că aventura, nu relația, pe care a avut-o cu fosta noastră prietenă, Cynthia, a fost la începutul relației mele cu el, însă Amber descoperise lucruri pe care el încă nu știe că eu le-am aflat.

Tot jocul lui începuse pe vremea când intrase abia la finalul primului an de liceu, când eu nici măcar nu-l cunoșteam pe atunci, iar el mi-a spus că o știa pe Cynthia din al doilea semes-

tru din al doilea an de studiu liceal. Apoi minciunile au curs pe bandă rulantă până când mi-a ajuns și am ales nu tocmai cea mai inspirată modalitate de a-mi lua revanșa: să mă răzbun prin intermediul familiei sale, cu toate că părinții lui nu aveau absolut nicio vină și nu meritau să treacă prin toate acele momente groaznice de suportat.

Știam că familia Roosevelt avea o situație financiară mult mai bună decât cea a familiei mele. Deși părinții noștri se înțelegeau încă de pe vremea când noi eram mici, pe la spate au existat întotdeauna discuții care au făcut ca familia mea să-și dorească să păstreze o relație mai rezervată cu familia lui Ezra.

Așa că am acționat.

Am pus în cârca lui Ezra anumite lucruri care mă implicau și pe mine doar ca părinții lui să fie dezamăgiți de fiul lor perfect care studiază arhitectura și care niciodată nu face nimic greșit, dar și ca părinții mei să-și schimbe impresia despre băiatul pe care într-un timp îl considerau ca fiind pe același loc cu propriii copii.

Nici nu vreau să-mi amintesc că toate astea s-au întâmplat cu doar câteva luni în urmă. Pur și simplu mi se pare că a trecut o veșnicie, deși pe interior arde în mine un foc mocnit ce poate fi reaprins în orice moment.

Sunt trezită din gândurile mele de o voce care dă buzna în camera mea energetică.

– Iar stai și te gândești la Roosevelt? Tu chiar îți dorești să devii o legumă umblătoare, fato!

Îmi dezlipesc cu greu privirea de la plaja pe care n-am mai pășit de când totul s-a terminat și mă răsucesc pe scaunul de birou către nimeni alta decât Amber.

Îi arunc o privire plictisită.

– Mai sunt aproape două luni până când începem facultatea, iar eu n-am de gând să te las să vegezezi pe scaunul ăsta.

Îmi dau ochii peste cap. Nu știu ce vrea ființa asta de la mine, dar sunt sigură că reușește de fiecare dată să scoată toată energia din mine.

— Și ce altceva să fac? Să ies din casă și să-mi aduc aminte de tot ce a fost? Țin să-ți reamintesc că orașul nostru nu are prea multe de oferit pentru douăzeci și cinci de kilometri pătrați!

Bruneta din fața mea se așază pe marginea patului cu corpul îndreptat spre mine.

— Atunci haide în altă parte! L.A.-ul e doar la o oră și un pic de noi. Putem vizita locuri noi și să ne facem noi prieteni, Kalisha!

Îmi apucă mâinile și le strânge în ale ei, dar mă strâmb nemulțumită.

— Nu știu ce să zic, Amber, îi ofer răspunsul final ce sigur n-a fost cel pe care ea îl aștepta.

Își dă ochii peste cap și se trânteste cu spatele și brațele desfăcute pe pat.

— Cât mai ai de gând să te gândești la el?

Dacă aș ști răspunsul, ar fi simplu.

— Nu am idee.

— Nu înțeleg de ce nu vrei să treci peste, îmi spune din poziția răstignită în care se află de două minute.

Oftez.

— Pentru că nu e atât de simplu, Amber!

— Dar să te răzbuni a fost, nu-i așa?

Se ridică în șezut și mă străfulgeră cu ochii ei albaștrii. Înghit în sec.

— Nu înțeleg de ce te-a apucat din nou bocitul. Acum câteva luni când ne-am răzbunat pe Ezra pentru tot ce ți-a făcut nu mai erai atât de sufletistă.

Pentru ea e ușor să spună toate aceste lucruri, nu ea s-a răzbunat pe cel cu care își imagina că va împărți mâncarea, patul și toate lucrurile pentru tot restul vieții, dar și care a mințit-o încă din ziua în care s-au cunoscut.

Pentru că atunci când iubești, nu poți urî acel om, indiferent câte greșeli ar face. Pentru că am început să mă simt al naibii de vinovată, deși n-ar trebui să mă simt așa, aș fi vrut să-i spun, însă știu că nu m-ar fi luat în serios și mi-ar fi spus să încetez cu prostiile pentru că, în viziunea ei, dacă l-aș fi iubit atât de mult, n-aș mai fi recurs la ceea

ce am făcut. Mi-ar fi spus că nu am niciun motiv să mă simt vinovată și că ar trebui să mă gândesc la ce mi-a făcut el mie, însă Amber nu a avut niciodată relații serioase ca să știe cu ce se mănâncă. Nu e atât de simplu precum crede ea.

– O faptă bună nu te face un om bun, cum nici o hotărâre luată într-un moment de rătăcire nu te face un om rău, aleg să-i spun un citat motivațional decât să dau glas gândurilor mele și să pornim o altă discuție contradictorie.

Amber pufnește în râs, ridicându-se de pe pat.

– Cum spui tu, dar să știi că eu nu te voi lăsa să stai aici să vegetezi pentru tot restul verii. La ora opt Allan organizează o petrecere pe plaja din fața casei sale. Părinții lui sunt plecați într-o delegație, așa că o are la dispoziție pentru câteva zile.

Nu apuc să protestez pentru că îmi atinge cu degetul arătător buzele, gest care mă împiedică să dau glas vorbelor. Știe foarte bine că nu-mi plac petrecerile, mai ales cele organizate de Allan!

– Nu accept niciun fel de obiecție, fato. Fie că vrei, fie că nu, fie că suferi după boul ăla sau îți vei găsi pe altcineva, nu voi permite să irosești ultimul timp liber rămas înainte de începerea celui de-al doilea Infern – facultatea.

Prietena mea se îndreaptă fără să mai spună nimic către șifonierul meu, hotărâtă să-mi aleagă ținuta pentru petrecerea de diseară.

Nu știu în ce m-am băgat, dar sper al naibii de tare că nu o să regret mai târziu că m-am lăsat pe mâinile ei.

– Ești sigură că așa vrei să mergi la petrecere? îmi întreb prietena, asigurându-mă că s-a gândit foarte bine înainte de a alege să se îmbrace cu o rochie de culoare verde, scurtă, ce abia îi trece de fund.

După ce mi-a făcut morală că nu mă va lăsa să vegetez în fața ferestrei privind plaja pentru încă două luni de vacanță, Amber a plecat acasă să se pregătească. Am avertizat-o să se gândească bine ce va purta la petrecere, însă nici de data asta nu m-a ascultat.

Se răsucesce la mine cu o expresie amuzată și ironică în același timp, nevenindu-i să creadă ce am întrebat-o în urmă cu două minute.

– Dacă tu vrei să te îmbraci ca o măicuță, e strict alegerea ta să știi!

Îmi dau ochii peste cap. Până nu se va întâmpla inevitabilul, nu se va învăța minte.

– Știi foarte bine că Allan invită la petrecerile lui toate speciemele din fostul nostru liceu și nu numai. Pur și simplu nu aș vrea să pățești ce au pățit și alte fete.

E rândul ei să-și dea ochii peste cap și să afișeze zâmbetul ei specific de copil răsfățat cu care mereu reușește să mă binedispună, deși știu că modul în care gândește situația asta e total greșit.

– Alish, n-o să mi se întâmple nimic atât timp cât voi fi cu tine!

– Ce te face să fii atât de sigură? o întreb, așteptând un argument bun din partea ei.

Pufnește într-un râs ușor, ironic.

– Pentru că mergi la petrecerea asta doar pentru că eu te oblig. Asta înseamnă că sigur nu vei bea nimic, nu vei face absolut nimic altceva decât să te gândești din nou la minunatul tău fost și la cât de tare ți-a distrus viața.

I-aș spune că nu are dreptate, dar mă cunoaște suficient de bine încât să-și dea seama că indiferent ce aș face, tot la Ezra o să-mi fugă gândurile. În unele momente chiar aș vrea să-i demonstrez că nu are dreptate, dar aleg să nu-mi bat capul cu prostiile ei, ci să-i ofer drept răspuns perna pe care o arunc în direcția ei și o nimereste fix în cap. Asta da țintă!

Nu mai durează mult până începe să țipe că îi distrug coafura că îmi și primesc înapoi perna de pe jos direct în față.

– Kalisha Gray, dacă nu vrei să-ți declar război, îți sugerez în acest moment să te oprești!

Încep să râd cu putere, apoi arunc din nou aceeași pernă în ea, nimerind-o încă o dată în cap. Fug către baie, închizându-mă pe dinăuntru.

– Vei ieși de acolo mai devreme sau mai târziu, netrebnic!

Râd pe înfundate, apoi mă îndrept către măsuța de machiaj din fața chiuvetei. Din fericire, coafura, machiajul și rochia mea n-au pățit absolut nimic. Spre deosebire de Amber, care nu ratează nici măcar o ocazie de a ieși în evidență, am ales să port o rochie simplă vaporosă, albă, lungă până deasupra genunchilor. Am ales pentru părul blond platinat, lung până la nivelul umerilor, să-l îndrept cu placa și să prind la spate șuvițele ce îmi intră în ochi cu ajutorul unei cleme cu perle albe.

În nici zece minute ies din baie, întâmpinându-mi prietena care între timp s-a calmat, anunțându-mă că petrecerea e pe cale să înceapă.

Nu mai stăm pe gânduri, coborâm la parter și ne încălțăm cu două perechi de sandale lejere.

– Părinții tăi când se întorc acasă? mă întreabă Amber în timp ce ieșim în ritm alert din casă.

– Nici nu știu. Sunt în L.A. până săptămâna viitoare, cred.

Adevărul e că pleacă atât de des încât nu știu nici când se întorc și nici când urmează să plece din nou.

Imediat ce încui ușa de la intrare, mă întorc către Amber fixându-o cu privirea. Nu am timp să mă gândesc acum la părinții mei când știu că există încă o șansă să mă întâlnesc din nou cu el.

Oftează, închizând ochii, anticipând ce urma să o întreb.

– Nu știu dacă va fi acolo, Kalisha. Vom vedea.

Da, vom vedea...

Cobor scările, ajungând la același nivel cu ea, apoi pornim spre casa lui Allan, locul în care va fi petrecerea din această seară. Allan e un fost coleg din liceul nostru cu care Amber a păstrat legătura chiar și după ce am terminat școala în urmă cu un an. Niciodată nu am înțeles de unde până unde Amber și-ar petrece timpul cu unul ca el pentru că nu au absolut niciun lucru în comun un sportiv cu o viitoare scriitoare sau model. Mi-am dat seama mai târziu că prietena mea puțin mai mult diabolică urmărește mai mult să se distreze decât să-și facă prieteni în adevăratul sens al cuvântului, așa că am ales să o las pe ea să decidă singură ce face cu viața ei, fără ca eu să mă mai implic în vreun fel.

Într-un sfert de oră ajungem pe porțiunea de plajă din fața casei lui Allan. De la cincizeci de metri depărtare se aud melodii din boxe și se văd băncile amplasate pe nisip pentru invitați. Cu cât ne apropiem mai mult, cu atât observăm mai clar că la una dintre mese sunt câțiva adolescenți care povestesc diverse lucruri și zâmbesc unii altora din când în când. La altă masă, observăm în treacăt cinci băieți și trei fete cum se joacă Poker, pariind pe sume mici de bani. Alți adolescenți pur și simplu dansează și se plimbă pe țârm, bucurându-se de aerul răcoros al serilor de vară.

Bun. Trag aer în piept încă o dată.

– Uite, nici măcar o urmă de Ezra pe aici, mă consolează Amber în șoaptă, apoi ne continuăm drumul, apropiindu-ne din ce în ce mai mult de casa maiestuoasă, albă, decorată cu luminițe galbene de festival.

Nu apuc să-i zic lui Amber că ar fi drăguț să mergem să ne salutăm fostul coleg că îl și văd îndreptându-se deja către noi.

– Bună, Kalisha! Ce mai faci, Amber?

Allan e înalt, cu o condiție fizică bună datorită sportului pe care îl practică și mă tem pentru viața prietenei mele ce nu depășește un metru șaizeci fără tocure, atunci când fostul nostru

LIBRIS | We know books

coleg o ridică în brațe, dând impresia că e mai ușoară decât o pană.

Îmi aruncă o privire scurtă, apoi se întoarce către Amber.

– Aveți tot ce vă trebuie în casă, de la *punch* până la gustări și jocuri de petrecere. Distracție plăcută, fetelor! Ne mai vedem pe aici, Amber!

Spunând acestea cu o lejeritate specifică unui jucător profesionist de fotbal ignorant cu privire la ce se întâmplă cu lucrurile din propria sa casă, se îndepărtează de noi cu zâmbetul pe buze, întorcându-se la prietenii lui.

După un moment stânjenitor de liniște, Amber sparge tăcerea.

– Ce ar fi să aduc niște *punch* pentru amândouă, iar apoi vedem ce mai facem?

Încuviințez, aruncându-i un zâmbet larg.

– Ne întâlnim pe mal. Mă duc să mă plimb puțin, îi spun în timp ce ne îndepărtăm una de cealaltă. Ridică semnul de *Like* în aer cu mâna stângă, apoi se îndreaptă către intrarea casei.

Până acum, totul e sub control. Sper doar să nu se întâmple nimic care să-mi schimbe starea de spirit, deși nu sunt atât de sigură că va merge totul așa cum îmi doresc.

Vântul bate cu putere, împrăștiindu-mi părul în toate direcțiile. Asta nu mă împiedică să fac o plimbare pe țărmul pustiu la ora asta, amintindu-mi cu nostalgie de anumite momente din viața mea cărora le simt lipsa. Îmi e dor de strălucirea apei, licărul ei și căldura pe care o emana în corpul meu atunci când mă aruncam în valurile ei, nu foarte departe de mal. Marea a fost dintotdeauna casa mea, dat fiind și faptul că de mică am fost obișnuită cu orizontul larg al plajei de la fereastră.

Niciodată n-am văzut-o atât de aproape noaptea. Atât de întunecată, rece și suferindă, total opusul a ceea ce este în timpul zilei. *Poate că asta e efectul pe care îl are întunericul asupra omului, nu?* Atunci când se află în miezul lui, uită să mai strălucească și se afundă tot mai adânc, constatând într-un târziu că nu mai are cale de scăpare.

Nici nu știu de cât timp mă plimb și cât de mult am parcurs singură. Cert e că vila în care Allan locuiește este imensă, iar plaja din fața casei sale se întinde pe o suprafață foarte întinsă. Îmi mut privirea de la marea întunecată spre casa albă și impunătoare: se pare că nu m-am îndepărtat prea mult, ci, de fapt, cred că am făcut doar câțiva pași, oprindu-mă să admir marea în toiul nopții fără ca măcar să-mi dau seama.

Sper ca Amber să nu fi pățit ceva pentru că durează prea mult să aducă două pahare amărate de punch. Încercând să-mi ocup timpul cu ceva în timp ce îmi aștept în continuare prietena, pășesc alene pe nisipul rece, de data asta tot înainte. Încerc să rămân cât de cât rațională pentru că nu are cum să se întâmple ceva cu ea, însă panica mă cuprinde în doar câteva secunde după ce mă gândesc că trebuie să-mi păstrez calmul. Mă opresc brusc, uitându-mă la ceas. O aștept de douăzeci de minute, la naiba! Fără să mai stau pe gânduri, intru în agendă și o apelez îngrijorată. Sunt sigură că nu va auzi telefonul din cauza muzicii. Nici măcar nu știu de ce m-am mai obosit să încerc.

Oftez zgomotos, blestemându-mi capul sec care a cedat din nou în favoarea lui Amber.

LIBRIS | We know books

Șirul gândurilor mele este întrerupt brusc de două râsete înfundate, de undeva de pe malul mării. Mă apropii de sunetele produse și la nici cinci metrii distanță de mine, îi observ pe Ezra și Cynthia stând în șezut unul lângă celălalt cu fața spre mare. Încerc să nu fac gesturi prea bruște sau zgomote. Nu pot risca să mă audă. O să creadă că îl urmăresc pe Ezra, deși eu habar n-aveam că e la petrecere, la naiba!

Mă opresc în loc, încercând să asimilez fără niciun fel de reacție scena din fața mea. Observ cum Cynthia își lasă capul pe umărul său și cum Ezra privește marea zâmbind. Surprinz o fărâvă din discuția celor doi.

– La facultate cum e? disting vag vocea Cynthiaei, fosta mea prietenă.

– Am intrat deja în al patrulea an, îi răspunde Ezra răbdător. Nici nu știu când a trecut timpul!

Cynthia se dă într-o parte și pot vedea din profilul ei că zâmbește la fostul meu iubit cu o drăgălășenie ce-mi lasă un gust amar în gură. Ezra îi zâmbește la rândul lui, dar nu la fel de drăguț precum i-a zâmbit ea.

Nu pot să nu simt furnicături în stomac în momentul în care observ apropierea dintre ei. Nu știu dacă sunt geloasă sau pur și simplu mă dezgustă totul. Cred că ambele.

Încerc să mă apropii pentru a surprinde mai multe amănunte ale discuției, ascunzându-mă în întuneric. Sper să nu fiu descoperită, altfel nu știu cum aș putea să mă scot din asta.

– Să știi că mereu am visat că viitorul meu bărbat va fi un arhitect renumit și putred de bogat, îi aud mai clar vocea Cynthiaei, din nefericire.

Simt cum sângele mi-a înghețat în vene. Ticăloasa! Nu știu de ce mă simt așa, eu și Ezra nu mai suntem împreună, nu mai formăm un întreg de mai bine de un an și jumătate. Sunt mai geloasă acum decât atunci când formam un cuplu, iar asta mă îngrijorează foarte tare pentru că știu că acum nu mai e treaba mea cu cine își petrece timpul și cu cine împarte patul.

Răspunsul lui nu întârzie să apară. Stau cu sufletul la gură până să-i aud vocea, de parcă m-aș uita la un film de acțiune plin de suspans. *La naiba cu reacțiile tale, Kalisha, de ce nu pleci odată de acolo?*